

**ДЖОАНА РЪС
ЕДНО СТАРОМОДНО
МОМИЧЕ**

Превод от английски: Юлиан Стойнов, 1997

chitanka.info

Събудих се във ведрата Върмънтска утрин. Колата, с която карах гостите си у дома тихо се плъзгаше сред потъналите в мъгла кленове. Само по тези места човек може да се любува на такива багри. Електроавтомобилите са невероятно безшумни — ясно се чуваха капещите от листата капки. Когато Къщата ни забеляза, моето мило „шекерче на клечка“ се обля в светлини от горе до долу и ни посрещна с потоп от „Втората Бранденбургска“ — деликатно проява на внимание за мен и моите гости. Звукът се разнасяше от мокрите стебла на дърветата, от листата и клоните.

Приближихме се към Къщата отстрани, откъдето тя прилича на леко изпъкнала сфера върху висока централна колона. За да ни посрещне Къщата не прекланяше като тази на баба Яга, а изплезе дълъг металически мост като оплетен от метални нишки език. Плъзнахме се по него.

Вътре ни очакваше Дейви. Най-красивият мъж на света. Вече бе готов с напитките и ги поднесе на моите гостенки докато те се цъкляха в него. Но това не го смути — той се сви в краката ми и ги обви нежно с ръце като не пропускаше да се засмее там където е нужно (за целта разбира се следеше внимателно моите реакции).

Гостната е облицована с жълто дърво и покрита с килим — толкова мек, че можеш спокойно да се излегнеш и да спиш на него. Отпред има просторна остъклена веранда, от която пет месеца в годината се любувам на прекрасните зимни виелици. Разбира се, когато си ги поръчам. Вътре е достатъчно топло, за да може Дейви да се разхожда през целия ден гол, моят студен красавец, моето голо видение с руси коси, неделима част от моя дом.

Развеждам гостенките из Къщата — спокойната Елинор, нервната Прис, агресивната Кей. Показвам им книгите, микрофилмовия проектор, библиотеката — в директна връзка с регионалната библиотека, банята — като огромна капка фибростъкло, вградените в стените на гостната легла, парника близо до централния сектор, из който Дейви се разхожда и умело имитира почуда пред колекцията ми от разцъфнали орхидеи, разлистени микропалми, екзотични растения и лиани. Завеждам ги до електрическата мрежа — наследство от предишния собственик, която огражда цялото имение. Мрежата е единствена преграда за елените и бягащите дървета, които намират за много привлекателен микроклимата около моята Къща.

Позволявам им да надникнат в кухнята, която по-скоро прилича на пилотската кабина на совалката, ала не ги допускам в работилницата, през която ремонтирам Къщата, когато е неразположена. Показвам им Екранът, който ме свързва с моите съседи и приятели, Телефонът — за трансконтинентални разговори и Фонографът с неизчерпаеми запаси от музика.

Прис каза, че не и харесва това, което са и поднесли за пиене, не било достатъчно сладко. Поръчах на Дейви да й направи нещо друго.

— Искаш ли да вечеряш? — попитах я аз.

Тя се изчерви.

* * *

Събудих се късно следобед. Дейви спеше до мен. Надявам се, че сте чували за синеоките блондини? Обърнах се и го загледах как спи, сгушен, отсъстващ, златното було на неговите мигли да хвърля сянка по бузите му, ръката му — обляна в сноп светлина от хола. Никак не е лесно човек да го събуди (можеш да го яхнеш докато спи), но и аз бях още сънена за да започна веднага. Излегнах се до него и прокарах пръсти надолу по гърдите му, следвайки линията на космите, по нежната кожа на корема под пъпа, и още надолу — където сред внезапно избуялата растителност като розова пъпка цъфтеше неговия пенис.

Аз съм едно старомодно момиче.

Прокарах ръка по неговия орган, покрит с кадифена кожа и усетих как се пробужда в нея, след което плъзнах върховете на пръстите си по страните му.

Той отвори очи и ми се усмихна влюбено.

Обгърнах с ръка врата му и се сгуших в гънките на неговото стройно, мускулесто тяло. Побутнах го нежно и той потрепери, след което събра крака и разпери ръце. Малкият Дейви показваше явни признаци на събуждане, което означаваше че големият Дейви иска да бъде обкращен. Прехвърлих крак през бедрата му, след което се наведох и плъзнах език по устата, врата, лицето, раменете. Дейви е ужасно вълнуващ мъж. Той е много красив. Повдигнах с ръка раменете му и отърках последователно зърната си в устните му, след което се

притиснах към него и бавно се спуснах надолу. Някъде под мен малкият Дейви вече се бе събудил напълно.

Всичко е толкова хубаво — Дейви лежи с притворени очи извърнал лице настрана, ръцете му се свиват и разпускат. Той повдига бавно таза си нагоре, аз притискам с пръсти малкия Дейви за да го забавя, след това започвам да се търкам отгоре му. Дейви диша развълнувано в ухото ми и се вкопчва в мен.

Още известно време го измъчвам като си играя с него, след което го поглъщам като пъпешово семе — толкова е хубаво, когато е вътре! — а Дейви стене впил език в устните ми с размътен поглед, събрал всички свои възприятия в мястото, където съм го притиснала.

Не го правя често, но този път го доведох до оргазъм като пъхнах пръст в ануса му — конвулсии, пламенни възклицания, объркани думи докато чувствата му експлодираха в мен. Ако се бях забавила още съвсем малко сигурно щях да се изпразня заедно с него, но предпочитам да го направя по-късно — когато Дейви се гърчи в утихващите тремори на преживяното удоволствие, а малкият Дейви е мек, гъвкав и влажен. В тези мигове Дейви е завладян от някаква тайнствена покорност. Сграбчвам го с вътрешността си, отпускам се върху него като същевременно галя мускулестия му врат, кичурите под мишниците му, бедрата, гърдите, красивото лице. Мачкам и дращя кожата му докато цялата ми вътрешна структура сякаш хълца, разтърсвана от тази малка заровена в мен пръчка, устните ми мълвят беззвучно, аналният сфинктер пулсира, полулунието под пубичната кост конвулсивно се свива и разпуска.

Дейви е мой. Аз го притежавам напълно. Изтягам се блажено върху него, разтоварена до върховете на пръстите си, но все още леко потръпваща. Страхотно беше. Тялото му е мокро — под мен и вътре в мен.

Вдигам поглед за да видя...

... Прис. Елинор. Кей.

— За бога, *това* ли е всичко! — възкликва Елинор.

Изправям се, погъделичквам го с нокът и се приближавам към тях.

— На място, Дейви — това е една от кодовите думи, които Къщата „разбира“, централният компютър ще изпрати серия от сигнали до имплантираните в мозъка му електроди и Дейви ще се

изтегне безгрижно. Когато подам до централния компютър командата „спи“ Дейви ще заспи. Той е просто един великолепен придатък на Къщата. Струва ми се, че оригиналният зародиш е бил шимпанзе, но цялото му поведение сега се контролира изкуствено. Разбира се, той изпълнява един минимален обем от функции напълно самостоятелно — яде, отделя, спи, упражнява се — но дори и тези функции са под постоянен компютърен контрол. Но в центъра на неговото съществуване съм аз.

Теоретически е възможно Дейви да притежава някаква примитивна форма на съзнание (скрито в някой ъгъл на мозъчето му). Понякога се чудя дали Дейви не е поет по някакъв свой, особен начин? Неговото съзнание, каквото и да е то, не е нищо друго освен постоянната възможност за усещане, то е интелектуална абстракция, живописен но празен словоред от думи. Душата на Дейви е някъде другаде, тя е външна душа. Душата на Дейви е в неговата красота.

— Левкотомيران — произнася гневно Кей. — Лоботомيران! Лишен от детство!

— Глупости — отвърща Елинон. — Та Те вече не съществуват. От десетилетия. Какво е това?

Казах им. Елинон обгърна с ръка Кей докато аз и разясних колко е погрешна широко разпространената теория, че в миналото мъжете са притежавали жените така, както сега аз притежавам Дейви, че за тях жените са били това, което за мен е Дейви. Убедих я, че всичко това е просто една измислица. Пълна глупост.

— Масово невежество — заключи Елинон. Обеща някой път да ни разкаже как е било в действителност.

Прис не можеше да отдели очи.

— Много ли е скъп? — запита тя (и се изчерви). Позволих и да го опита. Преди това трябваше да го препрограмирам, разбира се. Измъкнахме се на пръсти и ги оставихме да се забавляват. „За пръв път — твърдеше Прис — виждам такава одухотвореност в очите на едно същество.“

И тя е права. Трябва да знаете, че е права. Душата на Дейви е в неговата красота. Колко трогателно, че Дейви никога не ще може да го осъзнае. Красотата е всичко в него, а красотата е винаги пуста, винаги външна.

Не е ли така?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.